

Kniha Daniel – sto päťdesiatsedem

Odhaľovanie prorockej symboliky Kýra v Knihe Danielovej

Jeff Pippenger

2024-03-25

V prvom verši desiatej kapitoly sa dozvedáme, že to bol tretí rok Kýra, ale v prvej kapitole sa dozvedáme, že Daniel žil, alebo zotrval, len do prvého roku Kýra.

A Daniel zostal až do prvého roku kráľa Kýra. Daniel 1:21.

Po dva roky Kýros v podstate spoluvládol s Médom Dáriom, takže to bol jeho tretí rok, ale zároveň to bol aj jeho prvý rok.

V treťom roku Kýra, kráľa perzského, bolo Danielovi, ktorého meno sa volalo Baltazár, zjavené slovo; a to slovo bolo pravdivé, ale určený čas bol dlhý; a porozumel tomu slovu a mal porozumenie videniu. Daniel 10,1.

Prorocky je Kýros predstavený v Danielových prvom i poslednom videní. Prvá kapitola Daniela, ako už bolo uvedené v predchádzajúcich článkoch, predstavuje prvého anjela zo Zjavenia, štrnásť kapitoly. Keď je prvý anjel v prorocke stotožnený, má všetky prorocké charakteristiky všetkých troch anjelov zo Zjavenia 14. Tri kroky večného evanjelia, predstavené v prvom anjelovi, sú: „bojte sa Boha“, „vzdajte Mu slávu“, lebo „prišla hodina Jeho súdu“.

Pretože Daniel a traja mládenci sa „báli Boha“, rozhodli sa odmietnuť babylonskú stravu a zostať vegetariánmi. V následnej viditeľnej skúške Daniel a traja mládenci svojím zdravým výzorom „oslavovali Boha“ na rozdiel od tých, ktorí jedli babylonskú stravu. Po troch rokoch prišla „hodina súdu“, keď ich Nebúkadnecar skúšal a zistil, že sú desaťkrát múdrejší než všetci babylonskí mudrci.

Tri kroky večného evanjelia sú takisto predstavené v záverečnej kapitole Daniela ako proces, prostredníctvom ktorého vzrast poznania očisťuje, bieli a skúša tých, ktorí sú braní na zodpovednosť za svetlo, odpečatené v čase konca. V prvej kapitole Daniela, rovnako ako v poslednej, sú označené tri kroky prvého anjela, ktorý zahŕňa všetkých troch anjelov. Keďže prvá kapitola je večným evanjeliom prvého anjela, druhá kapitola Daniela predstavuje druhého anjela zo Zjavenia štrnásť kapitoly, kde je predstavená skúška obrazu šelmy alebo obrazu Krista, tak ako to bolo pri druhej skúške v troch krokoch prvej kapitoly.

Keďže prvá a druhá kapitola knihy Daniel predstavujú prvého a druhého anjela zo Zjavenia štrnásť kapitoly, tretia kapitola a skúška na pláni Dúra predstavujú posolstvo tretieho anjela s jeho výstrahou, aby nikto neprijal znamenie šelmy. V prvej kapitole knihy Daniel je spomenutý prvý rok Kýra a v desiatej kapitole, ktorá je Danielovým posledným videním, je Kýrus predstavený vo svojom treťom roku; vieme však, že tento tretí rok je jeho prvým rokom, lebo Daniel trval iba do prvého roku Kýra.

Kýros je teda symbolom prvého roku, ktorý obsahuje tri roky. Je symbolom posolstva prvého anjela. Kýrov prvý rok sa spomína v poslednom verši Danielovho prvého videnia a potom znovu v prvom verši Danielovho posledného videnia. Je dôležité rozpoznať prorockú symboliku Kýra a najprv určujeme, že predstavuje posolstvo prvého anjela. To možno prorocky zistiť zo skutočnosti, že Daniel označuje jeho tretí rok ako jeho prvý, no ešte dôležitejšie je to určené prvým výnosom, ktorý vyhlásil.

Zápas, ktorý Gabriel v desiatej kapitole zvädzal s kráľmi Perzie, sa týkal toho, aby priviedol Kýra do bodu, v ktorom by pristúpil k vydaniu prvého z troch nariadení, ktoré by Židom umožnili vrátiť sa a znovu vybudovať Jeruzalem a chrám. Tretie nariadenie by označilo začiatok proroctva o dvetisíc tristo rokoch, ktoré sa skončilo, keď tretí anjel prišiel 22. októbra 1844. Tretie nariadenie predstavovalo tretieho anjela, a preto prvé nariadenie Kýra predstavovalo príchod prvého anjela v roku 1798. Kýrus predstavuje prvého anjela, a z tohto dôvodu v knihe Daniel jeho prvý rok predstavoval tri roky.

Kýros teda predstavuje „čas konca“, lebo keď v roku 1798 prišiel prvý anjel (Kýros), nastal „čas konca“ a kniha Daniel bola odpečatená. Predpokladá sa, že meno Kýros je odvodené od staroperzského slova „Kūruš“, ktoré znamená „slnko“, v spojení s elamským slovom „kursh“, znamenajúcim „trón“, čo poukazuje na spojitosť s kráľovskou autoritou alebo panovníckou hodnosťou. Aj Izaiáš sa zaoberá týmito charakteristikami Kýra.

Ktorý hovorí o Kýrovi: On je môj pastier a vykoná všetko, čo sa mi páči; aj keď hovorí Jeruzalemu: Budeš vybudovaný; a chrámu: Tvoj základ bude položený. Takto hovorí Hospodin svojmu pomazanému, Kýrovi, ktorého pravicu som uchopil, aby som podmanil národy pred ním; a uvoľním bedrá kráľov, aby sa pred ním otvorili dvojkridlové brány; a brány nebudú zatvorené. Ja pôjdem pred tebou a vyrovnám kľukaté miesta; rozbijem bronzové brány a presekne železné závary. A dám ti poklady tmy a skryté bohatstvá tajných miest, aby si poznal, že ja, Hospodin, ktorý ťa volám po mene, som Boh Izraela. Pre Jakoba, svojho služobníka, a Izraela, svojho vyvoleného, som ťa povolal po mene; dal som ti meno, hoci si ma nepoznal. Ja som Hospodin a niet iného, okrem mňa niet Boha; opásal som ťa, hoci si ma nepoznal, aby poznali od východu slnka až po západ, že okrem mňa niet nikoho. Ja som Hospodin a niet iného. Izaiáš 44:28–45:6.

Kýros bol predobrazom Krista, lebo bol Hospodinovým „pomazaným“ a bol nazvaný Božím „pastierom“, ktorý buduje Jeruzalem a kladie základy chrámu. Je to on, kto súvisí s otváraním zatvorených brán, tak ako Kristus je Ten, ktorý otvára a nikto nezatvára, a zatvára a nikto neotvára. A Kýrovi sú dané „poklady tmy a skryté bohatstvá tajných miest“. Kýros naplňa niekoľko medzníkov na línii reformačných hnutí.

Označuje čas konca, keď prichádza prvý anjel, keď je kniha Daniel odpečatená a nastáva rozmnoženie poznania, ktoré pochádza z „pokladov tmy a ukrytých bohatstiev tajných miest“. Tieto „poklady tmy a ukryté bohatstvá tajných miest“ tvoria „základ“, ktorý je „budovaný“, a „chrám“, ktorý má byť „položený“. Kristus, ktorého predobrazom bol Kýros, je Hospodinov „pomazaný“, tak ako bol Kristus pomazaný pri svojom krste. Kýros teda nie je iba príchodom prvého anjela; je aj druhým anjelom, ktorý splnomocňuje prvého anjela, keď zostupuje, tak ako

zostúpil Duch Svätý, keď bol Kristus pomazaný. Dňa 22. októbra 1844 Kristus otvoril dvere alebo „bránu“ do Svätyne svätých, čo bola brána, ktorá bola zatvorená. Kýros takisto označuje príchod tretieho anjela.

Kýros je prvým anjelom a prvý anjel vlastní všetky prvky všetkých troch anjelov. Kýros je časom konca v roku 1798, keď prišiel prvý anjel. Kýros predstavuje 11. august 1840, keď bolo posolstvo prvého anjela zmocnené (pomazané). Predstavuje dielo kladenia základov, ako je znázornené vytvorením mapy z roku 1843 v máji 1842. Predstavuje budovanie chrámu, keďže pri prvom sklamaní 19. apríla 1844 boli tieto dve triedy oddelené, a predstavuje druhé oddelenie pri veľkom sklamaní 22. októbra 1844.

Všetky orientačné body reformného hnutia milleritov boli predobrazené Kýrom, a preto tieto orientačné body zároveň predobrazujú orientačné body hnutia sto štyridsiatich štyroch tisíc. Milleritskému hnutiu predchádzali znamenia, ktoré Kristus označil za tie, čo budú predchádzať dejinám milleritov.

„Prorockto nielenže predpovedá spôsob a cieľ Kristovho príchodu, ale predkladá aj znamenia, podľa ktorých majú ľudia poznať, keď je blízko. Ježiš povedal: ‚A budú znamenia na slnku a na mesiaci a na hviezdach.‘ Lukáš 21:25. ‚Slnko sa zatmie a mesiac nevydá svoje svetlo, a hviezdy budú padať z neba a nebeské moci budú otrasené. A vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblakoch s veľkou mocou a slávou.‘ Marek 13:24–26. Zjavovateľ takto opisuje prvé zo znamení, ktoré majú predchádzať druhému príchodu: ‚A nastalo veľké zemetrasenie; a slnko sčernelo ako vrecovina zo srsti, a mesiac bol ako krv.‘ Zjavenie 6:12.“

„Tieto znamenia boli videné pred začiatkom devätnásteho storočia. Na naplnenie tohto prorockta nastalo roku 1755 najstrašnejšie zemetrasenie, aké bolo kedy zaznamenané.“ The Great Controversy, 304.

Znamenia, ktoré ohlasovali druhý príchod, sa začali objavovať krátko pred rokom 1798, v roku 1755. Rok 1798 bol ukončením zajatia duchovného Izraela v duchovnom Babylone, o ktorom sestra Whiteová učí, že bolo predobrazene znázornené doslovným zajatím doslovného Izraela v doslovnom Babylone, ktoré sa skončilo na konci sedemdesiatich rokov zajatia, keď Kýros vošiel cez otvorené brány, dobyl Babylon a usmrtil Baltazára.

„Dnes je Božia cirkev slobodná pokračovať až do dovŕšenia božského plánu na spásu strateného ľudského pokolenia. Po mnoho storočí Boží ľud trpel obmedzením svojich slobôd. Kázanie evanjelia v jeho čistote bolo zakázané a na tých, ktorí sa odvážili neposlúchnuť príkazy ľudí, doliehali najprísnejšie tresty. V dôsledku toho bola Pánova veľká mravná vinica takmer celkom neobrobená. Ľud bol pozbavený svetla Božieho slova. Temnota bludu a povery hrozila zahľadiť poznanie pravého náboženstva. Božia cirkev na zemi bola počas tohto dlhého obdobia neúprosneho prenasledovania skutočne v zajatí, tak ako boli v čase vyhnanstva v Babylone v zajatí držaní synovia Izraela.“ Proroci a králi, 714.

Koniec sedemdesiatich rokov v Babylone bol predobrazom roku 1798 a pred rokom 1798 sa objavili znamenia, ktoré oznamovali, že Kristov návrat je bezprostredný.

„Príchod Kýrovho vojska pred hradby Babylonu bol pre Židov znamením, že sa ich vyslobodenie zo zajatia približuje. Viac než storočie pred Kýrovým narodením ho Vnuknutie menovite spomenulo a dalo zaznamenať skutočné dielo, ktoré mal vykonať, keď nečakane dobyje mesto Babylon a pripraví cestu na prepustenie synov zajatia.“ Proroci a králi, 551.

Kýros takisto predobrazoval znamenia, ktoré predchádzali roku 1798. Historici sú vo veci vlády Dária a Kýra skôr nejasní, avšak Božie slovo je jasné. Médsko-perzská ríša nasledovala po Babylonskej ríši a prvým kráľom Médsko-Perzie bol Dárius, hoci to bol jeho synovec Kýros, ktorý ako vojvodca dobyl Babylon v noc Balsazárovej poslednej hostiny. Kýros i Dárius obaja predobrazujú čas konca sedemdesiatročného zajatia, ktorý predstavuje čas konca v roku 1798, a ktorý takisto predobrazuje čas konca v roku 1989.

Čas konca v dejinách Mojžiša bol vyznačený narodením Árona a Mojžiša, od seba vzdialeným o tri roky. Tieto dejiny najdokonalejšie predobrazovali dejiny Krista a čas konca v týchto dejinách bol vyznačený narodením Jána a o šesť mesiacov neskôr narodením jeho bratranca Ježiša. Čas konca má dva medzníky a Dárius i Kýros obaja označujú koniec sedemdesiatročného zajatia, ktoré bolo predobrazom konca zajatia trvajúceho tisícdvostonásťdesiat rokov. Smrteľná rana pápežskej šelmy v roku 1798 bola v nasledujúcom roku nasledovaná smrťou toho, ktorý na tej šelme jazdil a vládol nad ňou. V roku 1989 boli Reagan i Bush starší obaja prezidentmi.

Kýros označuje znamenia, ktoré ohlasujú prichádzajúci čas konca, a označuje čas konca. Označuje vzrast poznania a zmocnenie prvého posolstva, keď zostupuje anjel, a označuje dielo, ktoré je potom prijaté pri kladení základov, dielo budovania chrámu, a príchod tretieho anjela, keď Posol zmluvy náhle prichádza do svojho chrámu.

V treťom roku Kýra, kráľa Perzie, bolo Danielovi, ktorého meno sa volalo Beltešaccar, zjavené slovo; a to slovo bolo pravdivé, ale určený čas bol dlhý. A porozumel tomu slovu a nadobudol porozumenie videniu. V tých dňoch som ja, Daniel, truchlil celé tri týždne. Nejedol som nijaký lahodný chlieb, ani mäso, ani víno nevošlo do mojich úst, a vôbec som sa nepomazal, kým sa nenaplnili celé tri týždne. A dvadsiateho štvrtého dňa prvého mesiaca, keď som bol pri brehu veľkej rieky, ktorá je Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Symbolsy Kýra a Beltesaccara predstavujú osobitné prorocké dejiny v posledných dňoch. Symbol Beltesaccara nám oznamuje, že ľud, ktorý je ním znázornený, je stoštyridsaťštyritisíc, teda posledná generácia ľudu zmluvy. Sú zasadení do prorockých dejín znázornených Kýrom, ktoré predstavujú dejiny predchádzajúce rokom 1798, 1989 a 11. septembru 2001, pretože Kýros predstavuje všetky tieto medzníky. Predstavuje tiež sklamanie z 18. júla 2020, a dokonca aj čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch. Kľúč k určeniu, kde je Danielovo posledné videnie prorocky umiestnené, sa určuje podľa toho, čo Daniel vie.

V prvom verši má Daniel (Belteshazzar) porozumenie tak „veci“, ako aj „videniu“. „Vec“ je hebrejské slovo „dabar“, ktoré znamená „slovo“, a Gabriel ho používa na označenie videnia „chazon“ o dvetisícpäťsto dvadsiatich rokoch („sedem časov“). „Videnie“ v prvom verši, ktorému Daniel rozumie, je videnie „mareh“ o dvetisícristo rokoch. Boží ľud zmluvy posledných dní nerozumel „sedem časom“ v čase konca v roku 1989. „Sedem časom“ nerozumel až do obdobia po

11. septembri 2001, a preto Daniel musí byť v čase prorockého reformačného hnutia predstavovaného Cýrom po 11. septembri 2001, lebo Daniel, predstavujúci záverečné prorocké hnutie, rozumie tak „veci“, ako aj „videniu“.

Daniel je označený ako ten, ktorý sa nachádzal v období smútku trvajúcom dvadsaťjeden dní. „V tých dňoch“ smútku Daniel porozumel „veci“ a mal aj porozumenie „videniu“. Pravda predstavená „vecou“ bola Danielovi zjavená v dňoch smútku. Boží ľud je v reformných líniách tesne pred Polnočným volaním predstavený ako ten, ktorý „smúti“. Tento smútok je znázornený Martou a Máriou, ktoré smútili za Lazárom, tesne pred Slávnostným vstupom. Bol tiež znázornený sklúčenosťou po prvom sklamaní v dejinách milleritského hnutia, ako ju vyjadril Jeremiáš.

Našli sa tvoje slová, i zjedol som ich; a tvoje slovo mi bolo radosťou a plesáním môjho srdca, lebo som nazvaný tvojím menom, ó Hospodine, Bože zástupov. Nesedel som v zhromaždení posmievačov ani som sa neradoval; sedel som osamote pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Prečo je moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná, ktorá sa nechce zahojiť? Či mi budeš celkom ako luhár a ako vody, ktoré zlyhávajú? Jeremiáš 15:16–18.

Jeremiáš sa „neradoval“, ako sa pri smrti dvoch svedkov radovali občania Sodomy a Egypta v jedenástej kapitole Zjavenia. „Neradovať sa“ znamená smútiť. Baltazárov zármutok označuje zármutok, ktorý je spojený so smrťou dvoch svedkov. Dňa 18. júla 2020 a 3. novembra 2020 boli dvaja svedkovia pravého protestantského rohu a republikánskych rohov zemskej šelmy zabití na uliciach Sodomy a Egypta, kde bol ukrižovaný aj náš Pán. Keď bol náš Pán ukrižovaný, Jeho učeníci začali smútiť. Títo dvaja svedkovia boli v jedenástej kapitole Zjavenia predstavení ako Mojžiš a Eliáš.

V Písmach je päť zmienok o Kristovi ako o Michalovi: tri v knihe Daniel, jedna v Liste Júdu a ďalšia v knihe Zjavenia. V desiatej kapitole, ktorú teraz skúmame, je Michal spomenutý dvakrát, vo veršoch trinásť a dvadsaťjeden, a potom znovu v dvanástej kapitole, v prvom verši. V Zjavení, dvanásta kapitola, siedmy verš, je stotožnený. V Liste Júdu je Michal označený ako ten, kto vzkriesil Mojžiša, ktorý je v jedenástej kapitole knihy Zjavenia jedným zo svedkov, mŕtvych na ulici.

Preto vám chcem pripomenúť, hoci ste to už raz vedeli, že Pán, keď vyviedol ľud z egyptskej krajiny, potom zahubil tých, ktorí neverili. A anjelov, ktorí nezachovali svoje pôvodné postavenie, ale opustili svoj vlastný príbytok, zachoval vo večných putách pod temnotou na súd veľkého dňa. Tak ako Sodoma a Gomora a mestá okolo nich, ktoré sa podobným spôsobom oddali smilstvu a išli za cudzím telom, sú postavené za príklad, trpiac pomstu večného ohňa. Takisto aj títo nečistí rojkovia poškvŕňujú telo, pohŕdajú panstvom a rúhajú sa hodnostiam. No ani archanjel Michal, keď sa preli s diablom a sporil sa o Mojžišovo telo, neodvážil sa vyniesť proti nemu rúhavý súd, ale povedal: Pán nech ťa potresce. Júda 5–9.

V Júdovom liste, v kontexte Sodomy i Egypta, ktoré predstavujú veľké mesto, kde sú v jedenástej kapitole Zjavenia usmrtení Mojžiš a Eliáš, Kristus, predstavený Michaelom, vzkriesi Mojžišovo telo. Mojžiš a Eliáš boli v jedenástej kapitole Zjavenia mŕtvi tri a pol symbolického dňa a dni smútenia za Beltesazárom sa končia, keď Michael zostupuje z neba. Verš za veršom, desiata

kapitola Daniela, verše jeden až štyri, označujú obdobie smútenia, ktoré sa uzatvára, keď sú dvaja svedkovia vzkriesení Michaelom.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tejto štúdii.

„Otec si vyvolil Mojžiša a Eliáša, aby boli jeho poslami ku Kristovi, aby ho oslávili svetlom Neba a hovorili s ním o jeho prichádzajúcom smrteľnom zápase, pretože žili na zemi ako ľudia; zakúsili ľudský zármutok a utrpenie a mohli spolucítiť so skúškou Ježiša v jeho pozemskom živote. Eliáš vo svojom postavení proroka pre Izrael predstavoval Krista a jeho dielo bolo do istej miery podobné dielu Spasiteľa. A Mojžiš ako vodca Izraela stál na mieste Krista, obecoval sa s ním a nasledoval jeho pokyny; preto títo dvaja spomedzi všetkých zástupov zhromaždených okolo Božieho trónu boli najvhodnejší slúžiť Synovi Božiemu.“

„Keď Mojžiš, rozhorčený nad neverou synov Izraela, v hneve udrel do skaly a poskytol im vodu, po ktorej volali, prisvojil si slávu sám pre seba; lebo jeho myseľ bola natoľko pohltená nevďačnosťou a svojvôľou Izraela, že opomenul uctiť Boha a zvelebiť jeho meno pri vykonaní činu, ktorý mu On prikázal urobiť. Všemohúci zamýšľal často privádzať synov Izraela do tiesnivých okolností a potom ich vo veľkej núdzi vyslobodzovať svojou mocou, aby rozpoznali jeho osobitnú starostlivosť o nich a oslavovali jeho meno. Mojžiš však tým, že sa poddal prirodzeným pohnútkam svojho srdca, prisvojil si poctu náležiacu Bohu, padol pod moc Satana a bolo mu zakázané vstúpiť do zaslúbenej zeme. Keby bol Mojžiš zostal pevný, Pán by ho bol priviedol do zaslúbenej zeme a potom by ho bol vzal do neba bez toho, aby okusil smrť.“

„Stalo sa tak, že Mojžiš prešiel smrťou, ale Boží Syn zostúpil z neba a vzkriesil ho skôr, než jeho telo uzrelo porušenie. Hoci sa satan sporil s Michalom o Mojžišovo telo a nárokoval si ho ako svoju právoplatnú korisť, nemohol obstáť proti Božiemu Synovi; a Mojžiš so vzkrieseným a osláveným telom bol prenesený do nebeských nádvorí a teraz bol jedným z tých dvoch poctených, ktorých Otec poveril, aby stáli pri jeho Synovi.“

„Tým, že sa nechali tak premôcť spánkom, učeníci zmeškali rozhovor medzi nebeskými poslami a osláveným Vykupiteľom. Keď sa však náhle prebudia z hlbokého spánku a uzrú vznešené videnie pred sebou, sú naplnení vytržením a bážňou. Keď hľadajú žiarivú podobu svojho milovaného Majstra, musia si zakrývať oči rukami, pretože inak nie sú schopní zniesť nevýslovnú slávu, ktorá odieva jeho osobu a vysiela lúče svetla podobné lúčom slnka. Na krátky čas učeníci hľadajú na svojho Pána, osláveného a vyvýšeného pred svojimi očami, a pocteného žiarivými bytosťami, ktoré poznávajú ako Božích vyvolených.“ The Spirit of Prophecy, zväzok 2, 329, 330.